

PARAULES DE VIDA

GRÀCIES!

Com tots sabeu, el papa Francesc em va nomenar arquebisbe de València el passat 10 d'octubre, festa de sant Tomàs de Villanueva. Avui, que celebrem el dia de l'Església diocesana, vull manifestar el meu sentiment de gratitud per tot el que he rebut de vosaltres al llarg d'aquests nou anys llargs en els quals he tingut l'honor d'ocupar aquesta seu episcopal de Tortosa.

Gràcies als sacerdots pel testimoniatge de fidelitat i d'amor al sacerdoci que he vist en vosaltres; pel vostre lliurament generós i incansable a les comunitats cristianes de la diòcesi, moltes d'elles xicotetes en nombre d'habitants, però totes riques en vida cristiana; per l'esforç que feu a cuidar la vostra vida sacerdotal; pel treball per a anunciar l'evangeli a tots que es percep en la catequesi i les altres activitats que donen vida a les nostres parròquies.

Gràcies a tots els consagrats i consagrades que sou un testimoniatge de lliurament radical al Senyor. Algunes de les vostres congregacions van ser fundades aquí i sempre he sentit el vostre gran amor cap a la nostra diòcesi. De manera especial vull agrair l'oració dels diferents monestirs de vida contemplativa. Pregueu perquè el Senyor faci fructificar el treball apostòlic dels sacerdots i de tots aquells que estan compromesos en la vida de les nostres parròquies.

Gràcies als laics que enriqueix amb el vostre compromís la vida de les comunitats parroquials: membres dels consells de pastoral, catequistes, voluntaris de Càritas, membres de grups i associacions de fidels, dels moviments apostòlics i de les confraries.

Sense el vostre lliurament la nostra diòcesi seria més pobre. Hem viscut moments bonics al llarg d'aquests anys: les celebracions de l'any de la misericòrdia, del mes missioner extraordinari convocat pel papa Francesc i del procés sinodal, així com les trobades formatives que hem dut a terme cada curs. Sempre he percebut una identitat diocesana joiosament viscuda.

Gràcies a tots els que amb la vostra oració i participació en l'Eucaristia sosteniu la vida de la diò-

cesi. Durant aquests anys he visitat totes les parròquies; he conegut matrimonis i famílies en les quals es viu la fe. En la visita pastoral he vist signes d'una santedat viscuda amb senzillesa: visitant els malalts alguns dies he tornat a casa amb la sensació que no era jo qui els havia evangelitzat, sinó que ells m'havien evangelitzat a mi en comprovar com vivien la fe enmig del sofriment. Aquesta és la vida de l'Església més autèntica.

De manera especial us vull donar les gràcies perquè m'he sentit sempre acollit com a la meua casa i en la meua família. Durant aquests anys he viscut els moments més dolorosos de la meua vida: la malaltia i la mort dels meus pares. En aquesta situació he experimentat que l'Església és una verdadera família que ens acompanya i ens sosté amb l'afecte i amb l'oració.

Mirant el molt que he rebut i el poc que us he pogut donar, vull també demanar-vos perdó per si en algun moment no he tingut actitud d'autèntica escolta, no he sabut comprendre a algú o no m'he comportat com un pastor que estima les seues ovelles. En tot moment he actuat buscant el bé d'aquesta diòcesi a la qual estimo profundament, però a vegades ens fallen les formes o perdem la paciència. Tots tenim les nostres limitacions. Per elles us demano perdó.

Tingueu la certesa que aquesta diòcesi i tots vosaltres formeu part de la meua vida i que sempre us recordaré amb alegria en la presència del Senyor.

† Enrique Benavent Vidal

Bisbe de Tortosa

Arquebisbe electe de València

APUNTS PER A L'ANÀLISI

La societat del rendiment

És una insensatesa analitzar el transhumanisme fora del seu context cultural, econòmic i social, com si es tractés d'un objecte intel·lectual pur, aliè a la circumstància en la qual ha nascut.

Els ismes no són mai una casualitat de la història. Hi ha un conjunt de factors socials, econòmics, culturals i religiosos que els fan emergir i surar. En llenguatge marxista, es podria dir que la superestructura neix, en darrer terme, d'una infraestructura que la fa possible. Les ideologies no són una casualitat de la història, ni fruit de l'atzar. El neoludis-

me, per exemple, neix com a reacció a la revolució industrial i a les conseqüències que va tenir per a molts obrers. El marxisme neix com a reacció al liberalisme del segle XIX i a la lluita entre els burgesos i els proletaris. El transhumanisme no és una excepció. Emergeix en el si d'una societat opulent i neoliberal, hiperaccelerada i complexa, especialment preocupada pel creixement econòmic i desencantada de les darreres utopies socials i polítiques.

El filòsof coreà Byung-Chul Han (1959), una de les veus filosòfiques més innovadores que han sorgit a Alemanya en

la darrera dècada, ha fet una diagnosi molt acurada de la circumstància que ens ha tocat viure. Segons ell, vivim en el que anomena la «societat del cansament» (*die Müdigkeitsgesellschaft*) (2010), un entorn que esgota les persones com a conseqüència de la hiperacceleració de la vida quotidiana i de la cultura del rendiment en la qual estem immersos.

La fatiga és el resultat de l'obsessió pel rendiment. La recerca del rendiment és, a la vegada, la conseqüència d'un sistema neoliberal d'abast planetari que té com a principal lema assolir la

màxima productivitat amb el mínim cost possible.

El ciutadà s'explota a si mateix per assolir el màxim resultat, per obtenir el màxim rendiment del seu talent amb el mínim temps possible. Si aconseguix resultats, té èxit i notorietat social. En cas contrari, advé la frustració. Per assolir aquests cobejats béns, és capaç de sotmetre's a si mateix i als seus subordinats a un ritme de treball hipertrofiat que té, com a conseqüència, la fatiga.

Francesc Torralba
Doctor en Teologia

PALABRAS DE VIDA

¡GRACIAS!

Como todos sabéis, el papa Francisco me nombró arzobispo de Valencia el pasado 10 de octubre, fiesta de santo Tomás de Villanueva. Hoy, que celebramos el día de la Iglesia diocesana, quiero manifestar mi sentimiento de gratitud por todo lo que he recibido de vosotros a lo largo de estos nueve años en los que he tenido el honor de ocupar esta sede episcopal de Tortosa.

Gracias a los sacerdotes por el testimonio de fidelidad y de amor al sacerdocio que he visto en vosotros; por vuestra entrega generosa e incansable a las comunidades cristianas de la diócesis, muchas de ellas pequeñas en número de habitantes, pero todas ricas en vida cristiana; por el esfuerzo que hacéis en cuidar vuestra vida sacerdotal; por el trabajo para anunciar el evangelio a todos que se percibe en la catequesis y las otras actividades que dan vida a nuestras parroquias.

Gracias a todos los consagrados y consagradas que sois un testimonio de entrega radical al Señor. Algunas de vuestras congregaciones fueron fundadas aquí y siempre he sentido un gran amor hacia nuestra diócesis. De modo especial quiero agradecer la oración de los distintos monasterios de vida contemplativa. Orad para que el Señor haga fructificar el trabajo apostólico de los sacerdotes y de todos aquellos que están comprometidos en la vida de nuestras parroquias.

Gracias a los laicos que enriquecéis con vuestro compromiso la vida de las comunidades parroquiales: miembros de los consejos de pastoral, catequistas, voluntarios de Cáritas, miembros de grupos y asociaciones de fieles, de los movimientos apostólicos y de las cofradías. Sin vuestra entrega nuestra diócesis sería más pobre. Hemos vivido momentos hermosos a lo largo de estos años: las celebraciones del año de la misericordia, del mes misionero extraordinario convocado por el papa Francisco y del proceso sinodal, así como los encuentros formativos que hemos llevado a cabo cada curso. Siempre he percibido una identidad diocesana gozosamente vivida.

Gracias a todos los que con vuestra oración y participación en la Eucaristía sostenéis la vida de la diócesis. Durante estos años he visitado todas las parroquias; he conocido matrimonios y familias en las que se vive la fe. En la visita pastoral he visto signos de una santidad vivida con sencillez: visitando a los enfermos algunos días he regresado a casa con la sensación de que no era yo quien les había evangelizado, sino que ellos me habían evangelizado a mí al comprobar cómo vivían la fe en medio del sufrimiento. Esa es la vida de la Iglesia más auténtica.

De modo especial os quiero dar las gracias porque me he sentido siempre acogido como en mi casa y en mi familia. Durante estos años he vivido los momentos más dolorosos de mi vida: la enfermedad y la muerte de mis padres. En esta situación he experimentado que la Iglesia es una verdadera familia que nos acompaña y nos sostiene con el afecto y con la oración.

Mirando lo mucho que he recibido y lo poco que os he podido dar, quiero también pedir os perdón por si en algún momento no he tenido actitud de auténtica escucha, no he sabido comprender a alguien o no me he comportado como un pastor que ama a sus ovejas. En todo momento he actuado buscando el bien de esta diócesis a la que amo profundamente, pero a veces nos fallan las formas o perdemos la paciencia. Todos tenemos nuestras limitaciones. Por ellas os pido perdón.

Tened la certeza de que esta diócesis y todos vosotros formáis parte de mi vida y de que siempre os recordaré con alegría en la presencia del Señor.

† **Enrique Benavent Vidal**
Obispo de Tortosa
Arzobispo electo de Valencia

Confirmacions a Gandesa

Aquest dissabte 17 de setembre a la parròquia, novament, celebràvem confirmacions. Aquest cop en el segon torn el Bisbe ens parlava del valor de l'amistat i de l'amor a Jesucrist. Una tarda alegre plena de joia i felicitat per als nois i noies i les seves famílies.

Mn. David Arasa

El Día de la Merced en los centros penitenciarios

La Delegación de Pastoral Penitenciaria de la Diócesis de Tortosa, el día 23 de septiembre con nuestro obispo, D. Enrique Benavent al frente, presidió la Eucaristía en el centro penitenciario de Castellón II, en Albocàsser, donde habló a los internos con una gran humanidad, resaltando la figura de la Madre, Nuestra Señora de la Merced. Los internos regalaron al Sr. Obispo un precioso jarrón realizado en sus talleres.

Para una mayor celebración, el centro obsequió a los internos con horchata y fartons.

Al día siguiente, 24 de septiembre, el grupo de voluntarios de Tortosa se trasladó al centro penitenciario de Mas d'Enric en Tarragona, donde se celebró la Eucaristía presidida por el arzobispo, D. Joan Planellas, poniendo de manifiesto la importancia que tenía esta festividad para resaltar la cercanía de la Iglesia con las personas privadas de libertad y dándoles la dignidad humana que toda persona merece. Con ambos actos damos inicio al curso.

Charo Biosca
Delegada de Pastoral Penitenciaria

Centro penitenciario de Castellón II, Albocàsser (Castellón)

Centro penitenciario de Mas d'Enric, El Catllar (Tarragona)

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

@Pontifex_es: «Hem de regenerar l'economia de manera que sigui més justa, sostenible, solidària i respectuosa amb la Terra, la nostra casa comuna. Amb la mirada fixa en Jesús, podem caminar junts cap a un futur millor» (24 de maig).

@Pontifex_es: «Els ancians plens de sapiència i bon humor fan molt bé als joves. Els salven d'un coneixement del món trist i sense saviesa sobre la vida» (25 de maig).

@Pontifex_es: «Preguem junts perquè les institucions educatives, en particular les escoles i les universitats, siguin comunitats vives, actives, acollidores, responsables; creïn un clima fructífer de cooperació, intercanvi i diàleg; i valorin a tots i a cadascun» (26 de maig).

@Pontifex_es: «En Crist, veritable Déu i veritable home, la nostra humanitat ha estat portada al costat de Déu; Ell ens va obrir el camí i ens atreu cap a si conduint-nos a Déu. Si li confiem la nostra vida, estem segurs de trobar-nos en mans del nostre Salvador» (26 de maig).

Jornada de catequistes de la Diòcesi de Tortosa

El dia 24 de setembre es va celebrar al Seminari diocesà, la primera trobada de curs de 76 catequistes de la nostra diòcesi, amb el lema «**Catequista una missió en equip**». Fou presidida pel Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal. Presentà la jornada el delegat de Catequesi, Mn. Eduard Falcó Masdeu. A continuació, la salutació del Sr. Bis-

be: «Comencem un nou curs i com sempre ho fem amb aquesta trobada per a créixer en la vocació d'anunciar Jesucrist i transmetre la fe, un gran tresor que portem en el nostre cor. Ser catequista és una crida del Senyor i hem d'intentar transmetre la pròpia experiència als xiquets/es de la catequesi.»

Mn. Eduard ens explicà el lema a partir de les paraules: **catequista, missió i equip**; Mn. Gerard Reverté Escrihuela, delegat de la Pastoral de Joventut, ens explicà i posà en pràctica, amb la col·laboració d'alguns catequistes, quatre dinàmiques per fer la catequesi més pedagògica i amena; la Gna. Victòria, religiosa de Ntra. Sra. de la Consolació ens explicà el **Festival Vocacional Samuel**.

També es parlà de la «**JMJ Lisboa 2023**» que se celebrarà l'última setmana de juliol i la primera d'agost. La celebració a nivell diocesà la fem el Diumenge de Rams, per a preparar-los per a la Jornada Interdiocesana de la Joventut. En relació a la web «**El Pou de Sicar**», és la pàgina de la Delegació dels Joves del Bisbat de Tortosa; ajuda els joves a trobar-se amb un mateix, amb els altres i amb Déu.

Després d'un descans va tenir lloc la **celebració d'Enviament**. Aquesta celebració de l'Enviament significa que l'Església és l'instrument de què se serveix per evangelitzar. Ens envia per a ser autèntics evangelitzadors. Que el Senyor ens acompanyi en aquest curs que anem a començar.

Maria Joana Querol Beltrán

Inauguració del nou Menjador social Mossèn Sol

El dia 26 de setembre, a les 13 hores, s'inaugurà a Tortosa el nou Menjador social Mossèn Sol. Van assistir a l'acte d'inauguració la Sra. Mònica Ripoll Castelló, regidora d'Acció Social i Salut de l'Ajuntament de Tortosa; la Sra. Cristina Accensi, responsable del menjador; el Sr. Dídac Rodríguez Alumbrosos, director de Càritas diocesana de Tortosa; el Sr. Agustí Adell Gisbert, secretari general de Càritas diocesana; el M.I. Ramon Laberní Castell, arxiprest de la ciutat; treballadors, voluntaris, usuaris i un bon nombre de persones vinculades a Càritas. A la presidència hi eren: el Sr. Bisbe, Mons. Enrique Benavent Vidal; l'alcaldesa de la ciutat, Sra. Meritxell Roigé Pedrola; i la Sra. Cinta Jardí Baiges, directora de Càritas interparroquial de Tortosa.

Inicià els parlaments la Sra. Cinta Jardí. Tot seguit prengué la paraula la Sra. Alcaldessa i, finalment, ens adre-

çà a tots unes paraules de salutació el Sr. Bisbe. Després de visitar les noves instal·lacions, vam passar al men-

jador que va beneir el nostre bisbe Enrique. Allí i al voltant del claustre hi havien unes quantes taules per fer un pisolabis amb motiu de la inauguració. Un detall bonic fou que vam compartir la taula tots els presents, establint un contacte de germanor entre tots: responsables, treballadors, invitats i usuaris.

Vull acabar copiant una de les frases de la invitació: «En aquest nou espai, esperem atendre totes les persones que necessiten d'aquest servei amb la delicadesa i dignitat que es mereixen».

Tots som germans, fills del mateix Pare Déu. Que la Mare de Déu de la Cinta ajude tots els qui col·laboren d'alguna manera en aquesta obra social tan bonica i necessària.

Maria Joana Querol Beltrán

AGENDA

► **Dilluns 7.** Seminari, Festa del Reservat.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

7. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Tt 1,1-9 / Sl 23 / Lc 17,1-6]. Lleida: □ Beat Francesc de Jesús Maria Josep Palau i Quer (Aitona, Segrià 1811 - Tarragona, 1872), prev. carmelità, fundador dels Gns. i Gnes. Carmelites (1860-1861); sant Ernest, mr.; santa Carina, vg. i mr.

8. ■ Dimarts [Tt 2,1-8.11-14 / Sl 36 / Lc 17,7-10]. Santa Isabel de la Santíssima Trinitat, vg.; sants Sever, Severià, Carpòfor i Victorià, coneguts per màrtirs coronats; sant Deodat I, papa (615-618).

9. □ Dimecres [Ez 47,1-2.8-9.12 (o bé: 1C 3,9b-11.16-17) / Sl 45 / Jo 2,13-22]. Dedicació de la Basílica del Laterà. Festa del Sant Crist de Balaguer.

10. □ Dijous [Flm 7-20 / Sl 145 / Lc 17,20-25]. Sant Lleó el Gran, papa (tosca, 440-461) i dr. de l'Església; sant Andreu Avel·lí (†1608), prev. teatí.

11. □ Divendres [2Jo 4-9 / Sl 118 / Lc 17,26-37]. Sant Martí de Tours (†397), bisbe, abans monjo, originari de Pannònia; sant Menna, oficial siríac mr. (Alexandria, s. III).

12. ■ Dissabte [3Jo 5-8 / Sl 111 / Lc 18,1-8]. Sant Josafat, bisbe coadjutor de Pólozk i mr. (1623) per la unitat dels cristians; sant Emilià (Millán) de la Cogolla, ermità a La Rioja.

13. ■ Diumenge vinent, XXXIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ml 3,19-20a / Sl 97 / 2Te 3,7-12 / Lc 21,5-19]. Sant Leandre, bisbe de Sevilla (s. VI); sant Dídac (Diego) d'Alcalà, rel. franciscà a Sevilla (†1463); sant Estanislau de Kostka, religiós jesuïta; sant Nicolau I el Gran, papa (858-867).

Diumenge XXXII de durant l'any (C)

COMENTARI

«El Rei del món ens ressuscitarà a una vida eterna»

A tots ens preocupa el tema de la resurrecció: què hi ha després d'aquesta vida? Hi ha una expressió que sentim sovint referida als qui han mort: ...«allà on siguis». Crec que expressa un desig de supervivència però també una ignorància del que passa després de la mort. A l'evangeli, Jesús s'encara amb el saduceu. Aquests, que *no creien en la resurrecció* li volen fer veure l'absurd de la resurrecció amb un cas (possible) d'una dona casada amb set germans d'acord amb el que prescriu el Deuteronomi que el germà d'un difunt s'ha de casar amb la viuda del seu germà. La pregunta irònica dels saduceus: *Aquesta dona en la resurrecció ¿de quin dels set serà l'esposa?* Com volent dir: veus com és absurda la resurrecció. La resposta de Jesús és clara: per una banda, les relacions en l'altra vida són molt diferents de les d'aquí a la terra. *En la resurrecció dels morts no es casaran... són iguals que àngels i són fills de Déu.* Però en segon lloc afirma clarament que hi ha resurrecció: *Déu no és Déu de morts, sinó de vius perquè, per a ell, tots viuen.* Déu mateix a Moisès s'hi va revelar *com el Déu d'Abraham, d'Isaac i de Jacob*, que són vius en Déu. És extraordinària la primera lectura on set germans estan disposats a morir per tal de no pecar contra la Llei. I afirmen la fe en la resurrecció: *El Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna*, diu el segon dels germans. I el quart afirma també clarament: *És bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.* Certesa de vida per als fidels a Déu. També sant Pau exhorta els cristians a *ser constants en tota mena d'obres bones perquè Jesucrist i el nostre Pare ens ha concedit un consol etern.* El consol no seria etern si no hi hagués una altra vida. Hi ha resurrecció encara que no sapiguem exactament com és la vida dels ressuscitats; és una realitat totalment diferent. Però és el Regne de la vida plena, de l'amor, de la felicitat.

Mn. Jaume Pedrós

▶ Lectura del segon llibre dels Macabeus (2Ma 7,1-2.9-14)

En aquells dies, set germans, que havien estat detinguts amb la seva mare, eren forçats pel rei, sota la tortura d'assots i de fuets, a menjar carn de porc, que la Llei prohibia. Un d'ells, parlant per tots, digué: «Què vols saber de nosaltres amb aquest interrogatori? Estem disposats a morir abans que violar les lleis rebudes dels nostres pares.» El segon, a punt d'expirar digué: «Tu ens pots privar d'aquesta vida, botxí, però el Rei del món, als qui morim per les seves lleis, ens ressuscitarà a una vida eterna.» Després d'aquests va ser torturat el tercer. Tragué la llengua de seguida, tan bon punt li ho demanaren, estengué les mans sense por i digué amb una noble generositat: «Les havia rebudes del cel, però per fidelitat a les lleis del cel no les planyo i espero recobrar-les d'allà dalt.» El rei mateix i els de la seva comitiva quedaren corpesos de la valentia d'aquell noi, que tenia per no res el dolor de les tortures. Mort aquest, turmentaren el quart amb la mateixa crueltat. A punt d'expirar deia: «Ara que morim a mans dels homes, és bo de confiar en l'esperança que Déu ens dona de ressuscitar-nos, perquè tu no ressuscitaràs pas a la vida.»

▶ Salm responsorial (16)

R. *Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n, Senyor.*

Escolteu-me, Senyor, demano justícia, / escolteu el meu clam; / oïu atentament la meua defensa, / surt de llavis que no enganyen. R.

Els meus passos no abandonen els camins prescrits, / avancen segurs per les vostres rutes. / Us invoco, Déu meu, i sé que em respondreu; / us invoco, Senyor, escolteu el que us demano. R.

Protegiu-me a l'ombra de les vostres ales. / Jo vinc a veure-us demanant justícia. / Quan em desvetlli, us contemplaré fins a saciar-me'n.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Tessalònica (2Te 2,16-3,5)

Germans, que Jesucrist mateix, el nostre Senyor, i Déu, el nostre Pare, que ens ha estimat tant i ens ha concedit per la seva gràcia un consol etern i una bona esperança, conforti els vostres cors i els faci constants en tota mena d'obres bones i de bona doctrina. Finalment, germans, pregueu per nosaltres: que la Paraula del Senyor es propagui pertot arreu i sigui glorificada com ho ha estat entre vosaltres, i que Déu ens alliberi dels homes irresponsables i dolents, perquè no tothom té la fe. El Senyor és fidel. Ell us farà constants i us guardarà del Maligne. Us tenim tota la confiança en el Senyor, i sabem que tot això que us recomanem ja ho feu i continuareu fent-ho. Que el Senyor encamini els vostres cors a estimar Déu i sofrir amb constància com ho feu Jesucrist.

▶ Lectura de l'Evangelí segons sant Lluc (Lc 20,27-38) (Versió abreujada)

En aquell temps, uns saduceus anaren a trobar Jesús. Els saduceus neguen que els homes hagin de ressuscitar. Jesús els respongué: «En el món present els homes i les dones es casen, però els qui Déu considerarà dignes de tenir un lloc en el món que vindrà i en la resurrecció dels morts no es casaran, perquè ja no podran morir mai més. Pel fet de tenir part en la resurrecció són iguals que els àngels i són fills de Déu. I que els morts han de ressuscitar, Moisès mateix ho deixa entendre en el passatge de la Bardissa que no es consumia, quan diu que el Senyor és el Déu d'Abraham, Déu d'Isaac i Déu de Jacob. Déu no és Déu de morts, sinó de vius, perquè, per a ell tots viuen.»

▶ Lectura del segundo libro de los Macabeos (2Mac 7,1-2.9-14)

En aquellos días, sucedió que arrestaron a siete hermanos con su madre. El rey los hizo azotar con látigos y nervios para forzarlos a comer carne de cerdo, prohibida por la ley. Uno de ellos habló en nombre de los demás: «¿Qué pretendes sacar de nosotros? Estamos dispuestos a morir antes que quebrantar la ley de nuestros padres». El segundo, estando a punto de morir, dijo: «Tú, malvado, nos arrancas la vida presente; pero, cuando hayamos muerto por su ley, el Rey del universo nos resucitará para una vida eterna». Después se burlaron del tercero. Cuando le pidieron que sacara la lengua, lo hizo enseguida y presentó las manos con gran valor. Y habló dignamente: «Del Cielo las recibí y por sus leyes las desprecio; espero recobrarlas del mismo Dios». El rey y su corte se asombraron del valor con que el joven despreciaba los tormentos. Cuando murió este, torturaron de modo semejante al cuarto. Y, cuando estaba a punto de morir, dijo: «Vale la pena morir a manos de los hombres, cuando se tiene la esperanza de que Dios mismo nos resucitará. Tú, en cambio, no resucitarás para la vida.»

▶ Salmo responsorial (16)

R. *Al despertar me saciaré de tu semblante, Señor. Señor, escucha mi apelación, / atiende a mis clamores, / presta oído a mi súplica, / que en mis labios no hay engaño. R.*

Mis pies estuvieron firmes en tus caminos, / y no vacilaron mis pasos. / Yo te invoco porque tú me respondes, Dios mío; / inclina el oído y escucha mis palabras. R.

Guárdame como a las niñas de tus ojos, / a la sombra de tus alas escóndeme. / Yo con mi apelación vengo a tu presencia, / y al despertar me saciaré de tu semblante. R.

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Tesalonicenses (2Tes 2,16-3,5)

Hermanos: Que el mismo Señor nuestro, Jesucristo, y Dios, nuestro Padre, que nos ha amado y nos ha regalado un consuelo eterno y una esperanza dichosa, consuele vuestros corazones y os dé fuerza para toda clase de palabras y obras buenas. Por lo demás, hermanos, orad por nosotros, para que la palabra del Señor siga avanzando y sea glorificada, como lo fue entre vosotros, y para que nos veamos libres de la gente perversa y malvada, porque la fe no es de todos. El Señor, que es fiel, os dará fuerzas y os libraré del Maligno. En cuanto a vosotros, estamos seguros en el Señor de que ya cumplís y seguiréis cumpliendo todo lo que os hemos mandado. Que el Señor dirija vuestros corazones hacia el amor de Dios y la paciencia en Cristo.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Lucas (Lc 20,27-38) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, se acercaron algunos saduceos, los que dicen que no hay resurrección. Jesús les dijo: «En este mundo los hombres se casan y las mujeres toman esposo, pero los que sean juzgados dignos de tomar parte en el mundo futuro y en la resurrección de entre los muertos no se casarán ni ellas serán dadas en matrimonio. Pues ya no pueden morir, ya que son como ángeles; y son hijos de Dios, porque son hijos de la resurrección. Y que los muertos resucitan, lo indicó el mismo Moisès en el episodio de la zarza, cuando llama al Señor: «Dios de Abraham, Dios de Isaac, Dios de Jacob». No es Dios de muertos, sino de vivos: porque para él todos están vivos.»